

*Bemærkninger til de enkelte bestemmelser**Til § 1**Til § 33 A*

Til stk. 1

Efter de gældende regler ydes der tilskud til dækning af udgifter til sagkyndig bistand m.v., som er afholdt ved skatteankenævnet - bortset fra sager om forsudsregistrering - eller ved Landsskatteretten eller ved domstolsprøvelse af en sådan afgørelse. Tilskud ydes dog ifølge bestemmelsen i skattestyrelseslovens § 33 A ikke til bistandsudgifter vedrørende afgørelser om vurdering af fast ejendom. De tilskudsberettigede udgifter dækkes efter de gældende regler med 38 pct. for personer og med 32 pct. for selskaber. Fra 2002 vil tilskuddet til personer være på 32 pct.

Tilskuddet er fastsat således, at det modsvarer den skattemæssige værdi af et fradrag for udgifterne på laveste skattetrin. Da omkostningsdækningsloven blev gennemført i 1984, blev tilskuddet således fastsat til 50 pct. for personer og 40 pct. for selskaber og dødsboer, idet skatteprocenten for disse skattepligtige var henholdsvis 50 for personer på laveste skattetrin og 40 for selskaber og dødsboer. Sammenkædningen til skatteprocenten har betydet, at der ved justeringer af skattesatserne gennem årene har været gennemført tilsvarende reguleringer af tilskudssatsen.

Forslaget går ud på at løsrive tilskuddet fra dette historiske udgangspunkt og samtidig forhøje satsen til 50 pct. for dermed at skabe en bedre dækningsgrad af de skatte- eller afgiftspligtiges bistandsudgifter og dermed forbedre de skatte- eller afgiftspligtiges retssikkerhed.

Samtidig foreslås det, at der sker udvidelser af kredsen af godtgørelsesberettigede personer, jf. § 33 B, af de godtgørelsesberettigede udgifter, jf. § 33 C, samt af de godtgørelsesberettigede sagstyper, herunder ejendomsvurderingssager, jf. § 33 D samt bemærkningerne til de nævnte bestemmelser.

Som det fremgår af § 33 F foreslås det, at skatteministeren årligt afgiver en redegørelse til Folketinget om den udgiftsmæssige udvikling m.v. i sagerne, hvortil der kan ydes omkostningsgodtgørelse. I den forbindelse er det også tanken, at de adfærdsregulerende virkninger af en omkostningsgodtgørelse på 50 pct. vurderes, i det omfang dette er muligt.

Til stk. 2

En højere godtgørelse end på 50 pct. af den skatte- eller afgiftspligtiges bistandsudgifter, foreslås i de situ-

ationer, hvor sagen videreføres på skattemyndighedernes initiativ. Det drejer sig om følgende tilfælde:

- hvor en kommunal skatteansættelse vil blive ændret af en told- og skatteregion,
- hvor en skatteankenævnskendelse eller ejendoms-vurdering forelægges af Told•Skat for Ligningsrådet til ændring,
- hvor en landsskatteretskendelse indbringes for domstolene af Skatteministeriet eller
- hvor Skatteministeriet anker en landsretsdom til Højesteret.

I disse tilfælde - der kan afgrænses let, og som udgør et meget lille antal sager årligt - foreslås det, at der ydes den skatte- eller afgiftspligtige en omkostningsgodtgørelse, som svarer til fuld dækning med fradrag af en egenbetaling på 15 pct. af de godtgørelsesberettigede udgifter.

Baggrunden for forslaget om at yde en forhøjet godtgørelsesprocent i disse tilfælde er, at en sag som hovedregel videreføres af skattemyndighederne, fordi den er principiel. Det findes i den situation ikke rimeligt, at en skatte- og afgiftspligtig skal påføres yderligere omkostninger, som alene skyldes skattemyndighedernes interesse i at få prøvet sagen ved en højere instans, fordi den er principiel.

Det præciseres i bestemmelsens 2. pkt., at den forhøjede omkostningsgodtgørelse kun ydes til dækning af de bistandsudgifter, som den skatte- eller afgiftspligtige afholder ved den instans, hvortil skatte- og afgiftsmyndighederne har indbragt sagen til prøvelse. Indbringer Skatteministeriet således f.eks. en landsskatteretskendelse for landsretten, er det kun til den skatte- eller afgiftspligtiges udgifter til landsretsbehandlingen, at der kan ydes en forhøjet omkostningsgodtgørelse. Er den skatte- eller afgiftspligtige utilfreds med landsrettens afgørelse og anker denne til Højesteret, kan der alene ydes en omkostningsgodtgørelse på 50 pct. til den skatte- eller afgiftspligtiges bistandsudgifter ved Højesteret.

Hensigten med ikke at yde fuld dækning af den skatte- eller afgiftspligtiges bistandsudgifter i ovennævnte situationer er, at en sådan fuld dækning kan tilskynde til misbrug af ordningen.

Til stk. 3

Ifølge forslaget i 1. pkt., skal Landsskatteretten kunne bestemme, herunder ved forhåndstilsagn, at der skal ydes fuld omkostningsgodtgørelse for udgifter til syn og skøn i en sag ved Landsskatteretten.

Efter de gældende regler kan Landsskatteretten bestemme, at der skal ydes fuld omkostningsdækning til sådanne udgifter, hvis retten skønner, at syn og skøn kan tilføre sagen væsentlige oplysninger, der ikke